

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเรียนภาษาแบบประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและความรู้ด้านประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์และเพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวก่อนและหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ภาคพายัพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชามัคคุเทศก์ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย แผนการสอนภาษาแบบประสบการณ์จำนวน 3 แผน และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษซึ่งประเมินหลังการเรียนในแต่ละแผน และแบบวัดความรู้ในด้านประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวก่อนและหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ ซึ่งเป็นแบบวัดชุดเดียวกัน หลังจากนั้น นำข้อมูลมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Windows เพื่อหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์
2. ความรู้ด้านประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวของนักศึกษาเพิ่มขึ้น หลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นที่น่าสนใจและสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้คือ

1. ความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 60 มีคุณภาพระดับพอใช้ซึ่งเป็นผลที่น่าพอใจสามารถอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

ประการแรก หลักการเรียนภาษาแบบประสบการณ์นั้นเหมาะสมอย่างยิ่งกับนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เป็นหลักการเรียนที่ช่วยส่งเสริมความรู้เดิมของนักศึกษาและทำให้นักศึกษาได้ความรู้ใหม่เพิ่มขึ้น สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่เข้าด้วยกัน จนสามารถถ่ายทอดความรู้ทั้งเก่าและใหม่นั้นออกมาได้ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนนักศึกษาตามหลักการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ทุกขั้นตอน กล่าวคือ ในขั้นให้ประสบการณ์รูปธรรมผู้วิจัยได้แสดงรูปถ่ายของสถานที่ท่องเที่ยวผ่าน โปรแกรม Power point แล้วก็ถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษเพื่อกระตุ้นความรู้เดิมของนักศึกษา เกี่ยวกับเนื้อหาด้านประวัติ ความเป็นมาของสถานที่ท่องเที่ยวที่ผู้วิจัยใช้สอน ซึ่งเนื้อหาที่ใช้สอนก็ได้แก่ Chiang Mai City, Temples in Chiang Mai และ Buddha Images ตัวอย่างคำถามที่ใช้ถาม เช่น Who built Chiang Mai? How old is it? What is the population of Chiang Mai? How can visitors travel to Chiang Mai? What are the tourist attractions in Chiang Mai? โดยให้นักศึกษาตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งแต่ละคนก็มีระดับความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความรู้เดิมที่แตกต่างกันไป จากนั้นก็ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มและผู้วิจัยได้มอบหมายหัวข้อให้แต่ละกลุ่มไปศึกษาจากสถานที่ท่องเที่ยวจริงพร้อมกับถ่ายรูปมาแสดงให้เพื่อนๆ ในแต่ละกลุ่มได้ชมด้วย เนื่องจากแต่ละกลุ่มจะได้รับหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกันไป ชั้นนี้ผู้วิจัยยังได้สอนหลักการใช้ภาษาอังกฤษอีกด้วย โครงสร้างทางภาษาที่ใช้สอนก็ได้แก่ Relative adverbs, Relative Pronouns, Passive voice, Superlative degree, Participles and Phrasal verbs ขั้นการสังเกตอย่างไตร่ตรอง ผู้วิจัยให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังเกี่ยวกับสิ่งที่นักศึกษาไปประสบมาเป็นภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน นักศึกษาบางกลุ่มก็ไม่ถนัดที่จะเล่าเป็นภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงอนุโลมให้เล่าเป็นภาษาไทยได้ พร้อมกับให้แสดงรูปถ่ายผ่านทางโปรแกรม Power point ระหว่างที่มีการเล่าประสบการณ์จากหัวข้อที่นักศึกษาได้ไปประสบมาให้เพื่อน ๆ ฟังนั้นกลุ่มที่ยังไม่ได้เล่าก็จะทำการจดบันทึกเรื่องราวที่ได้ฟังลงบนกระดาษที่ผู้วิจัยได้จัดเตรียมไว้ให้และในตอนท้ายของการเล่าเรื่องของแต่ละกลุ่มผู้วิจัยก็ให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้กัน โดยให้มีการถามตอบเป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับฟังจากการบอกเล่าของแต่ละกลุ่ม ปานตา ใช้เทียมวงศ์(2536) ได้กล่าวเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่มว่า เป็นวิธีเดียวที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ มีโอกาสรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและแสดงความคิดเห็นของตนเองให้

ผู้อื่นฟัง โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสร่วมกิจกรรมได้อย่างทั่วถึง การแบ่งกลุ่มในวิชาภาษาอังกฤษจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในการสื่อสารกับกลุ่มของตนเอง โดยมีผู้สอนคอยดูแลอำนวยความสะดวกและเป็นผู้ให้ข้อมูลหรือแก้ไขเมื่อผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือ สอดคล้องกับที่ สยาม ปิยะนราธร(2539) กล่าวไว้ว่า การทำงานกลุ่มมีอิทธิพลต่อการสื่อสาร เนื่องจากทุกกลุ่มย่อมมีรูปแบบของการสื่อสารเกิดขึ้น สมาชิกของกลุ่มมีการเสนอแนวคิด การแลกเปลี่ยนความรู้ การถ่ายทอดความคิดเห็นและความรู้สึกเพื่อให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ Lawrenz(1979)อ้างใน สมสวรรค์ พันธุ์เทพ, 2540) กล่าวว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันช่วยสร้างสรรค์บรรยากาศที่เป็นมิตร ลดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศลงได้ ในขั้นสรุปเป็นหลักการ ทั้งผู้วิจัยและนักศึกษาดังกล่าวก็ช่วยกันสรุปหลักภาษาและเนื้อหาที่เรียนมา แล้วก็นำไปฝึกฝน การฝึกฝนของนักศึกษาที่จะอยู่ภายใต้การดูแลของผู้วิจัย เมื่อนักศึกษาคนใดกลุ่มใดมีปัญหาที่สามารถขอคำปรึกษาหรือคำชี้แนะจากผู้วิจัยได้ ซึ่งส่วนมากนักศึกษาก็จะมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษา ในขั้นสุดท้าย ก็ให้นักศึกษาทดลองปฏิบัติจริง โดยแสดงบทบาทสมมติตามที่ได้รับจากบัตรแสดงบทบาทสมมติ บทบาทสมมติที่ผู้วิจัยได้มอบหมายให้นักศึกษาแสดงก็ได้แก่ การแสดงเป็นมัคคุเทศก์ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และพนักงานบริษัทท่องเที่ยว ซึ่งจะมีการแสดงบทบาทสมมติสลับกัน การที่นักศึกษาจะได้แสดงบทบาทใดบ้างนั้นขึ้นอยู่กับการจัดสตาฟของนักศึกษาเอง สายวรุณ บุญคง(2537) กล่าวว่า ธรรมชาติการเรียนรู้ของมนุษย์จะเกิดการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีประสบการณ์ในเรื่องนั้น ๆ นอกจากนั้นการที่ผู้เรียนได้ฝึกการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัว นอกเหนือจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและผู้เรียนในชั้นเรียน ยังมีส่วนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างจากการเรียนในชั้นเรียน Krashen และ Terrell (1983) กล่าวไว้ว่า การรับรู้ภาษาได้นั้นผู้เรียนต้องได้รับตัวป้อนหรือข้อมูลที่เข้าใจได้และการให้ตัวป้อนแก่ผู้เรียนต้องเป็นสิ่งที่มีความยากมากขึ้นเพียงเล็กน้อยกว่าระดับความสามารถของผู้เรียนที่มีอยู่เดิม ซึ่งจะทําให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้เพิ่มขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาแบบประสบการณ์สามารถส่งเสริมทักษะด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษได้อย่างน่าพอใจ

ประการที่สอง ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนที่หลากหลาย โดยเป็นกิจกรรมทางภาษาที่ให้นักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติจริงและมีประสบการณ์ตรงต่อการใช้ภาษาและเนื้อหาของบทเรียนไปพร้อมกัน กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ การจดบันทึกข้อมูล การทัศนศึกษา การถ่ายรูปกับสถานที่ท่องเที่ยว การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้เรียนด้วยกัน การแสดงบทบาทสมมติ การฟังตัวอย่างบทสนทนา ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็น อยากร่วมส่วนร่วมในการเรียนรู้ โดยที่ผู้วิจัยได้วางแผน ชี้แจงจุดประสงค์ จัดเตรียมข้อมูลหรือแหล่งข้อมูลที่จะช่วยให้

นักศึกษาค้นพบได้เป็นอย่างดี ซึ่งกิจกรรมที่นักศึกษาได้ปฏิบัติหรือมีประสบการณ์ตรงกับกิจกรรมอย่างจริงจังดังกล่าว ไม่ใช่เป็นการให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมหรือผลิตผลงานทางภาษาตามที่กำหนดในแผนการสอนเพียงอย่างเดียว แต่นักศึกษาจะต้องมีส่วนร่วมในการค้นพบ สร้างความรู้ ความเข้าใจ ฝึกคิดพิจารณาสะท้อนผลของการทำกิจกรรมนั้น ๆ ด้วย โดยการตอบคำถามที่ผู้วิจัยกำหนดให้และจากความคิดเห็นของนักศึกษาเอง นอกเหนือไปจากการรับรู้ข้อมูลความรู้จากผู้วิจัยเพียงฝ่ายเดียว นอกจากนี้กิจกรรมการให้ผู้เรียนไปทัศนศึกษาถือเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีปฏิสัมพันธ์กับแหล่งความรู้ที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวจริงซึ่งนับว่าเป็นความแตกต่างจากการมีปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนอย่างสิ้นเชิง สอดคล้องกับที่ ทิศนา แจมมณี (2542, หน้า 49) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัว นอกเหนือไปจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนหรือเพื่อนผู้เรียนในห้องเรียน จะช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูลที่หลากหลาย และการเรียนรู้ของผู้เรียนจะขยายขอบเขตออกไปอย่างกว้างขวาง เช่นเดียวกับ สุริพันธ์ เกียนวัฒนา(2540,หน้า 26) ได้กล่าวว่า การทัศนศึกษาเป็นวิธีการเรียนที่ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้โดยตรงมากที่สุดวิธีการหนึ่ง ซึ่งการดูสถานที่ท่องเที่ยวจริงทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีกว่าการศึกษาในตำราหรือบทความที่อ่านซึ่งนี่ภาพไม่ออกว่าเป็นอย่างไร และการทัศนศึกษาเป็นการประหยัดเวลาในการทำความเข้าใจในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ Eskay(1997,pp.133-136) กล่าวว่า การเรียนภาษาที่จริง ควรเกิดขึ้นเมื่อสถานการณ์ของการเรียนรู้นั้นเกิดขึ้นจริง ๆ ในสถานการณ์หนึ่ง ๆ ผู้เรียนพยายามใช้ภาษาเพื่อตอบสนองความต้องการที่จะสื่อสาร สอดคล้องกับแนวคิดโครงสร้างความรู้เดิม (Schema Theory) ของCarrellและ Eristerhold(1976อ้างใน วรณอุบล อภิชัย, 2544) ที่กล่าวว่า ความรู้เดิมของผู้เรียนมีความสำคัญเกี่ยวกับทฤษฎีจิตวิทยาภาษาศาสตร์ โดยผู้เรียนจะนำเอาข้อมูลพื้นความรู้ที่มีอยู่ออกมาคาดคะเนตีความความรู้ใหม่ ซึ่งจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษาที่เร็วขึ้น ดังนั้นกระบวนการสอนภาษาอังกฤษควรเน้นความสามารถในการสื่อสารในสถานการณ์จริงมากกว่าที่จะเน้นความถูกต้องของโครงสร้างทางภาษาหรือไวยากรณ์มากเกินไป การที่นักศึกษาพยายามที่จะผลิตภาษาและพยายามสื่อสารผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ย่อมมีความผิดพลาดด้านไวยากรณ์บ้าง แต่ก็ทำให้ผู้ประเมินเข้าใจความหมายได้ ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้อย่างชัดเจนที่สุด

2. ความรู้ในด้านประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวของนักศึกษาเพิ่มขึ้นหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ อาจเนื่องมาจากปัจจัยที่สำคัญดังต่อไปนี้

ปัจจัยแรก คือ หลักการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ เน้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมเข้ากับความรู้ใหม่และประสบการณ์ใหม่ ซึ่งอาจเรียกว่าเป็นการบูรณา

การความรู้และเป็นกระบวนการขยายความรู้ ความสามารถของผู้เรียน กล่าวคือ กลุ่มเป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาศาขาท่องเที่ยวที่ลงทะเบียนเรียนวิชามัคคุเทศก์ 1 ซึ่งส่วนใหญ่มีความรู้เดิมเกี่ยวกับวิชามัคคุเทศก์อยู่บ้างแล้ว เช่น ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยว การนำหลักการเรียนภาษาแบบประสบการณ์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน จึงนับว่าเหมาะสมกับกระบวนการเรียนรู้อย่างยิ่ง เนื่องจากหลักการเรียนแบบประสบการณ์เป็นหลักการเรียนที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ลงมือค้นคว้า แสวงหาความรู้ใหม่ซึ่งอยู่บนพื้นฐานความรู้เดิมจากประสบการณ์ตรงของนักศึกษาเองโดยมีผู้วิจัยคอยชี้แนะ คอยอำนวยความสะดวกทั้งแหล่งข้อมูลและจุดประสงค์ของกระบวนการเรียนรู้ นักศึกษามีโอกาสได้ไปศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งความรู้ แหล่งข้อมูลที่จากสถานที่ท่องเที่ยวจริงจึงทำให้นักศึกษามองเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรมและสามารถจดจำเนื้อหาได้อย่างดี ซึ่งถือว่าเป็นการบูรณาการความรู้เดิมเข้ากับความรู้ใหม่ ทำให้นักศึกษาสามารถสร้างและเพิ่มพูนความรู้ใหม่ได้ดีขึ้น สังกวาลย์ ข่ายแก้ว(2545) กล่าวว่า การเรียนโดยให้นักเรียนมีโอกาสสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมจริง ปฏิบัติกิจกรรมในสถานการณ์จริง ประกอบกับการเรียนในสิ่งที่ผู้เรียนมีความรู้เดิมมาก่อนแล้ว สามารถพัฒนาเพิ่มพูนความรู้ยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิทยาคำดาเทพ (2542) ที่พบว่า นักเรียนสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ง่ายขึ้น โดยเชื่อมโยงความรู้ใหม่ทางภาษาที่ได้รับกับความรู้เดิมที่มีอยู่ นอกจากนี้งานวิจัยของ Ausubel(1963) ที่ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful Verbal Learning) พบว่า การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนและนำความรู้ที่มีมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่และการเรียนรู้สิ่งใหม่นี้ถือได้ว่าเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายอย่างแท้จริง ดังนั้นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เรียนรู้ทั้งจากในห้องเรียนและนอกห้องเรียนจึงช่วยส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ที่น่าพอใจ

ปัจจัยที่สอง คือ เนื้อหา ซึ่งเนื้อหาที่ผู้วิจัยนำมาสอนนักเรียนนั้นได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยว นับว่าเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนซึ่งได้แก่ วิชามัคคุเทศก์ 1 เป็นอย่างยิ่ง การที่นักศึกษาเลือกเรียนวิชามัคคุเทศก์นั้นย่อมแสดงว่านักศึกษามีความสนใจ อยากรู้ อยากเรียนเนื้อหาที่สอดคล้องกับวิชามัคคุเทศก์ ซึ่งนักศึกษาแต่ละคนย่อมมีความรู้เดิมเกี่ยวกับวิชามัคคุเทศก์อยู่บ้างไม่มากก็น้อย เมื่อผู้สอนนำกิจกรรม เนื้อหาและกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาเช่นนี้มาสอน ย่อมเป็นการเพิ่มแรงจูงใจ ความสนใจต่อการเรียนของนักศึกษามากขึ้น ทำให้นักศึกษาเรียนแล้วมีความสุข สามารถสัมผัส สิ่งที่เรียนได้จริง มองเห็นเป็นรูปธรรม เนื้อหาที่ไม่ยากเกินไป เพราะฉะนั้นเนื้อหาที่ผู้วิจัยนำมาสอนนั้นก็เป็นเรื่องใกล้ตัวนักศึกษาทั้งสิ้น เรื่องใกล้ตัวเหล่านี้นักศึกษาแต่ละคนต่างก็ย่อมเคยรับรู้ เคยได้เห็นและเคยได้ยินมาบ้างแต่อาจจะไม่ค่อยมั่นใจในข้อมูลความรู้ที่

ตนเองมีอยู่ว่าถูกต้องมากน้อยแค่ไหน พอมาเรียนเนื้อหาเรื่องราวที่ใกล้ตัวเหล่านี้อีกครั้ง โดยผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ ช่วยช่วยให้นักศึกษามีความรู้ใหม่เพิ่มขึ้นและทำให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของแต่ละเนื้อเรื่องที่ผู้วิจัยนำไปสอนไปถ่ายทอดให้ถูกต้องอย่างแท้จริง ซึ่งเนื้อเรื่องที่ผู้วิจัยนำมาสอนนั้นประกอบไปด้วย 1. Chiang Mai City 2. Temples in Chiang Mai 3. Buddha images เนื้อหาเหล่านี้ล้วนแต่เป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพภาคอุตสาหกรรมของนักศึกษาทั้งสิ้น เมื่อนักศึกษามองเห็นว่าเป็นประโยชน์เช่นนี้จึงตั้งใจเรียนเต็มที่กล้าซักถาม กล้าแสดงความคิดเห็น ในขณะที่นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมที่ผู้วิจัยมอบหมายให้ทำ สายวรุณ บุญคง (2537) ได้กล่าวไว้ว่า ในการจัดการเรียนการสอนนั้น เนื้อหาควรมีความสัมพันธ์กับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียน โดยผู้สอนควรจัดการเรียนเนื้อหาบทเรียนที่ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในการสร้างประสบการณ์ใหม่ในสิ่งที่เรียนและความรู้ใหม่ควรอยู่บนพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน กล่าวคือผู้เรียนมีความรู้กับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่บ้างเพื่อเป็นการนำความรู้เดิมมาช่วยในการนำความรู้ความเข้าใจกับสิ่งใหม่ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพขึ้น จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้สอนมีความจำเป็นต้องหารูปแบบเนื้อหาการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้จากเนื้อหาที่เรียนในชั้นเรียน และนำมาลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจากเนื้อหาที่เกี่ยวข้องนั้น นำไปสู่การเรียนรู้จนเกิดความเข้าใจและนำไปสู่การเรียนรู้ตามสภาพจริง นอกจากนี้บทบาทของผู้สอนก็นับว่ามีความสำคัญเช่นกัน โดยผู้สอนมีบทบาทช่วยให้นักศึกษาได้ค้นพบ เข้าใจเนื้อหาผ่านการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรงของนักศึกษาเองและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยนำไปใช้กับนักศึกษาที่เป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางทั้งสิ้น เนื่องจากนักศึกษาทำกิจกรรมด้วยตนเอง ผู้วิจัยเป็นแค่เพียงผู้อำนวยความสะดวกให้กิจกรรมดำเนินไปตามขั้นตอนเท่านั้น อีกทั้งผู้วิจัยยังคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนเป็นหลักสำคัญ ซึ่งในที่นี้กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาสาขาการท่องเที่ยวที่มีความสนใจในวิชาภาคอุตสาหกรรม ซึ่งแน่นอนอยู่แล้วการที่จะเป็นมัคคุเทศก์ได้นั้น นักศึกษาจะต้องมีองค์ความรู้ด้านประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ อยู่ในขั้นที่สามมารถจะถ่ายทอด บอกเล่าเรื่องราวที่น่าสนใจเหล่านี้ให้นักท่องเที่ยวฟังได้และยังจะต้องตอบคำถามนักท่องเที่ยวได้อีกด้วย นักศึกษาต่างก็มีความรู้ด้านประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้มาบ้างแล้วจึงทำให้จดจำเข้าใจเนื้อหาได้อย่างรวดเร็ว รูปแบบการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนให้มากที่สุด โดยเน้นให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองจากประสบการณ์ในสภาพที่เป็นจริง สามารถพึ่งพาตนเองในการค้นหาความรู้เพื่อให้เกิดทักษะที่จะนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ นอกจากนี้นักศึกษายังสามารถเข้าใจวิธีการเรียนรู้ของตนเองกล่าวคือรู้วิธีคิดและไม่เน้นเพียงการจดจำเนื้อหา ซึ่งสอดคล้องกับที่ สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ (2544) กล่าวว่า กลยุทธ์การเรียนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางคือ การเรียนแบบร่วมมือ การเรียนแบบประสบการณ์ การเรียนแบบอภิปัญญา

การเรียนรู้แบบส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ Lee และ Cafarella (1994) กล่าวเกี่ยวกับบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนของการเรียนแบบประสบการณ์ว่า การเรียนมิได้อยู่บนพื้นฐานหน้าที่ของผู้สอนแต่เป็นของผู้เรียน ดังนั้นผู้เรียนจึงถูกคาดหวังให้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อการเรียนและวิธีการเรียนของตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยสะดวกในการเรียนเท่านั้น จะเห็นได้ว่าคำกล่าวข้างต้นนี้เป็นพื้นฐานสำคัญในการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนแบบประสบการณ์

อย่างไรก็ตาม แมื่อนักศึกษาทุกคนจะมีความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ แต่ละแผนที่ได้โดยรวมยังไม่เป็นที่น่าพอใจเท่าใดนักคะแนนที่นักศึกษาทำได้นั้นยังถือว่าต่ำ นักศึกษาควรจะได้คะแนนมากกว่านี้จึงจะถือว่าน่าพอใจ ซึ่งสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาได้คะแนนค่อนข้างต่ำนั้น น่าจะมีสาเหตุมาจากอย่างแรกคือระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ใช้ในการดำเนินการสอนตามทฤษฎีการเรียนภาษาแบบประสบการณ์นั้นค่อนข้างจำกัด แม้ว่าผู้วิจัยจะใช้เวลาในการวิจัยครั้งนี้เป็นระยะเวลาจำนวน 20 ชั่วโมงก็ตาม แต่ผู้วิจัยกลับเห็นว่า เวลา 20 ชั่วโมงอาจจะน้อยไปหน่อยสำหรับการดำเนินการสอนตามขั้นตอนของการเรียนแบบประสบการณ์ ผู้วิจัยเห็นว่าระยะเวลาหนึ่งเทอมน่าจะพอดีสำหรับการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ เนื่องจากเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวนั้นเป็นเนื้อหาที่ค่อนข้างเยอะและผู้เรียนควรมีเวลาในการจดจำและทำความเข้าใจให้มากกว่านี้ ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะความจำเข้ามาช่วยในการจดจำเนื้อหาด้านประวัติศาสตร์ จึงจะสามารถทำคะแนนได้มากขึ้น และอีกอย่างคือผู้เรียนเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จะมีกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอน ที่ต้องเข้าร่วมทำกิจกรรมระหว่างที่เรียนค่อนข้างเยอะ เช่น การรับน้องใหม่ การซ้อมเพลงเชียร์ การที่นักศึกษาต้องทำกิจกรรมไปด้วยและเรียนไปด้วยจึงทำให้ประสิทธิภาพในการเรียนลดลง นักศึกษาบางคนก็จะหลับ หรือว่าง่วงนอนเวลามานั่งในชั้นเรียน เนื่องจากอ่อนล้ามาจากการเข้าร่วมทำกิจกรรมกับทางคณะที่นักศึกษาสังกัดอยู่ ผู้วิจัยคิดว่าถ้าผู้วิจัยนำทฤษฎีการเรียนแบบประสบการณ์นี้ไปทดลองกับนักศึกษาในระดับชั้นที่สูงกว่านี้ ผลคะแนนน่าจะออกมามากกว่านี้และน่าพอใจมากกว่านี้

สรุปได้ว่า หากกิจกรรมการเรียนการสอนและเนื้อหาที่นำมาสอนนั้น สอดคล้องเหมาะสมกับระดับชั้น ประสบการณ์และความต้องการของผู้เรียนแล้ว ย่อมทำให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข เมื่อผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข ย่อมส่งผลดีต่อประสิทธิภาพการเรียน ไม่ว่าจะเป็นประสิทธิภาพด้านทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษและประสิทธิภาพด้านเนื้อหาที่นำมาสอนย่อมจะพัฒนาได้ดีขึ้นเรื่อยๆ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ได้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. กิจกรรมที่นำมาใช้ควรสอดคล้องเหมาะสมกับระดับชั้น ระดับวัยและประสบการณ์ของผู้เรียน
2. กิจกรรมการสอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์จริงนอกห้องเรียนบ้าง และควรขีดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนควรลดบทบาทลงโดยเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก
3. เนื้อหาที่นำมาสอนควรเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องเหมาะสมกับกระบวนวิชาที่เปิดสอน
4. ผู้สอนไม่ควรเคร่งครัดกับผู้เรียนมากเกินไป ควรมีความยืดหยุ่นบ้างตามความเหมาะสม ไม่ยึดถือพิธีการมากเกินไป ควรสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง สนุกสนาน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์เพื่อส่งเสริมทักษะอื่นๆด้วย ทั้ง ฟัง พูด อ่าน เขียน
2. ควรมีการทำวิจัยการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์กับผู้เรียนในระดับที่สูงกว่าระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
3. ควรมีการทำวิจัยการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์กับตัวแปรอื่น ๆ